

Хто правду чинить - іде до світла

Іван 3, 21

МІТТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

КВІТЕНЬ 2004 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО 4/159

2 стор.

Христос шанує нашу свободу
Душпастирський план Церкви
Християнин місійного духу

3 стор.

4 стор.

Чи дійсно вам «пороблено»?
Ворожбити вдаються до ворожої
сили. о. Василь Вороновський

5 стор.

6 стор.

«Братство св. Папи Пія X» –
не є з Папою
Про церковні обходи
Сторінка для дітей

7 стор.

8 стор.

Чудесне зцілення (оповідання)
Кілька питань про Свідків Єгови
Жарти жартами...

ВЕЛИКОДНЄ ПРИВІТАННЯ БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА

Дорогі у Христі!

З Божою допомогою дожили ми до найбільшого свята літургійного року – празника Христового Воскресіння. У цей святий день, єднаючись з християнами цілого світу, ми зібралися в наших храмах, щоб спільною молитвою прославляти Ісуса Христа у Його воскресінні. З цієї нагоди хочу висловити Вам свої найщиріші побажання і поділитися з Вами двома думками.

Перша думка стосується подій, над якими ми розважали упродовж Страсного тижня, - останніх днів і хвилин земного життя Ісуса Христа. Протягом цього року ми мали можливість в особливий спосіб переживати смерть і страждання Ісуса Христа завдяки перебуванню в різних храмах України копії Туринської плащаниці. Вдивляючись у це поховальне полотно із слідами ран знятого з хреста і покладеного до гробу Ісуса, ми намагалися уявити собі, які муки Він перетерпів. Однак жодна людина не здатна це вповні усвідомити, навіть той із нас, хто став жертвою несправедливої системи, зазнавши катувань під час ув'язнення чи за будь-яких інших обставин. Супроти Ісуса Христа несправедливість була незрівнянно більшою, адже Він не мав навіть тіні гріха, а прийняв на себе наші, людські, провини! Ми питаємо: для чого Він це зробив, чого терпів наругу над собою?! Господь прийняв усе це з любові до нас, щоб завести нас до Небесного Отця, щоб відкрити нам дорогу до неба.

А друга думка, на яку хочу звернути Вашу увагу, тісно пов'язана з першою. Хочу закликати Вас, дорогі у Христі, до великої вдячності Богові за Його доброту супроти нас. Адже Ісус Христос, Воплочений Божий Син, який з любові до людей прийшов на землю, страждав і помер, дає нам надію на краще життя: поки ми приймаємо Його, поки ми належно оцінюємо Його життя, смерть і воскресіння, поки стараємось відповісти на Його любов, — ми можемо знайти вихід із будь-якої складної ситуації, піднятися над турботами сьогодення.

Дорогі у Христі! Сподіваюся, ці роздуми допоможуть Вам глибше усвідомити суть нинішнього світлого празника, внесуть у Ваші серця почуття спокою, миру, впевненості, дадуть основу Вашим надіям. Переживаючи радість від зустрічі з воскреслим Христом, ділімося нею привітанням „Христос воскрес!“ — Воістину воскрес!

+ ЛЮБОМИР

Великий день!
Який великий день!
Пливе в безжур'ї воскресіння мить,
І терня цвіт і рік бурхливий скрес,
І вирію блакить —
Христос воскрес!

Палас Яр-весни перворозмай.
Горить навстіж черемховий засів,
Черпай сопілко з світанкових плес!
Неси небесний спів! —
Христос воскрес!

Господній день!
В добра немає меж,
Лунає дзвін хвилює рань святу,
Гримить пророк в розгублений прогрес.
Забудь про суєту —
Христос воскрес!

Степан ІВАСЕЙКО

«Оспівуємо Твою, Христе, спасительну страсть і славимо Твоє Воскресіння», – ці слова із Воскресної Утрени виявляють нам ціну нашого спасіння. Бо перше, ніж нам дарувалося відкуплення, Христос, упокорившись, прийняв спасительну для нас страсть. І що найважливіше – добровільно, бо Бога ніхто ні до чого не може змусити. Господь – це свобода. Вчинивши людину Своїм найкращим створінням, Творець створив її на Свою подобу. Це означає, що, постійно шануючи нашу свободну волю, Всевишній стверджує наш статус дітей Божих, а даючи людині розум – робить її Собі подібною.

Згордівши ж, людина зухвало присвоїла собі титул – homo sapiens, своєю поведінкою заперечуючи саму себе. Користаючи з Божих дібр, годуєчись дарованим хлібом, п'ючи з Божих джерел воду, гріючись в променях Божого сонця, лукаве людське поріддя не хоче бути вдячним – воно вибирає Божого противника, вибирає зло. Бунтуючи, прагне підкорити власного Творця своїм ницим інтересам. «Не май інших богів крім Мене», – саме так наказує Господь кожному з нас. Людина ж, нехтуючи Божими словами, робить свій вибір – іде до диявола, котрий пропонує себе в якості так званих «цілительів», «екстрасенсів», «ясновидців», ворожбитів тощо. У той спосіб помножується зло, від котрого ми ж самі і страждаємо.

Чи зможе сьогодні, у вік високого інтелекту і суцільної комп'ютеризації, будь-хто з людей перелічити всі гріхи, усі зневаги, усі злочини, вчинені людським родом супроти власного Творця? А чи зможе хтось навести хоча б один приклад, коли б Господь в часі найтяжчого злочину когось притримав за руку? Один раз дарувавши людині свободу, – Господь Бог шанує її до останку, Він шанує кожен наш вибір, навіть найгірший. Чому так? Та тому, що найменше насилля є злом, Господь же зла не може чинити. Саме тому Христос і прийняв добровільно спасительну для нас страсть. Дарувавши людині спасіння, Спаситель спрямовує наш зір у майбутнє, у загальне воскресіння, в перспективу. А що там?

«...Призначено людям раз померти, потім же суд» (Євр.9,27), – саме так повчає нас св. ап. Павло. Лише тоді настане розплата за людську сваволю, за фальшивий вибір, за лукавство, за людську глупоту. Хоч кожного з нас це може оминати. Бо Христос – Воскрес, усім нам даруючи спасіння. Ми лише щиро приймімо цей царський дарунок і з благоговінням закличмо: «О, Пасхо велика і найсвятіша, Христе, о, мудросте, і Слово Боже, і сило, подавай нам тісніше з'єднатися з Тобою в невечерній день Царства Твого».

Любі друзі! Шановні наші читачі! Вітаємо Вас з цим великим торжеством і разом з Воскреслим Христом промовляємо: «Мир вам!» Хай Божий мир навіки запанує у кожному християнському серці, у кожній родині, в нашій Батьківщині, в українському народі, у Христовій Церкві.

Христос Воскрес! Воістину воскрес!

о. Іван ГАЛІМУРКА, редактор

Нас вітають

Дорогі Вірні! Ми, що живемо на грані століть є щасливими свідками того, що Бог є Господом історії світу і є Господом нашої історії: нашого народу і нашої Церкви. Не можна нам тільки повертати до спогадів про минуле. Славні предки нашої минувшини не будуть нашою перепусткою у майбутнє. Християнство – це релігія воскресіння. Називати себе християнином – означає вірити у воскресіння і силою цієї події жити кожного дня. Дуже чітко висловив це св. Августин: «Вірити в Христа, який помер – нічого особливого. В це вірують погани, євреї... Вони всі вірують, що Христос помер. Християнська віра – це віра у воскресіння Христа. Саме це є найважливіше: вірити, що Він воскрес.»

Святкуючи християнську Пасху, цього дня усвідомлюємо вагомість слів апостола: «Коли Христос не воскрес,... то марна віра ваша.» Ця правда про Христа і про Його воскресіння є для нас доступною тільки в світлі віри. Віра є Божим даром і здійсненою відповіддю людини на об'явлення. Але чи на цьому ствердженні маємо закінчити наші змагання? Чи боротьба вже закінчена? Бачимо, що незалежність України це не кінець, а по суті початок праці. Свобода не є тільки даром для людини – Церкви і народу, а є великим завданням.

Нехай благословення воскреслого Христа спочине на нас усіх, на наших родинах. На нашій

Церкві і нашій Батьківщині.

Єпископ Петро Крик
Екзарх Німеччини

Воскресіння Христове – радісне і світле свято! Воно підіймає нас з буденщини, із сірості трудів. Тож і ми, коли в будь-яких життєвих ситуаціях переживаємо Воскресіння Ісуса Христа, то ніби повстаємо з гріховного праху і стаємо новими людьми. Воскресіння Ісуса Христа навіть в часах переслідування давало найбільшого оптимізму, найбільшої сили для найбільших визнавців і ісповідників нашої віри, тому таку силу дає тепер і нам.

Хоч я тепер є далеко від Львова, але ми творимо одне Христове Тіло, бо є одна Церква, і віддаль, звичайно, не робить ніяких перешкод, в першу чергу молитвам. Тому я наголошую вірним в церкві, щоб в наших молитвах ми були думкою єдині. Євхаристія нас робить одним Тілом Господа нашого Ісуса Христа, що воскрес із мертвих.

Мої побажання з нагоди Воскресіння – щоб Церква була єдина, і щоб в нашій Церкві була любов, бо це найособливіша прикмета християнства. Любов і ще раз любов.

Єпископ Степан МЕНЬОК
Екзарх Донецько-Харківський

Душпастирський план церкви

30 березня 2004 року відбулося чергове робоче засідання Блаженнішого Любомира Кардинала Гузара, Глави Української Греко-Католицької Церкви, із досвідченими душпастирями, представниками всіх єпархій та екзархатів УГКЦ. У роботі засідання також взяли участь Владика Києво-галицької Митрополії УГКЦ, зокрема: Владика Юліян Вороновський, Єпарх Самбірсько-Дрогобицький, Владика Юліян Гбур, Єпарх Стрийський, Владика Степан Меньок, Екзарх Донецько-Харківський, Владика Ігор Возняк, Єпископ-помічник Львівський та Владика Володимир Війтишин, Єпископ-коад'ютор Коломийсько-Чернівецької єпархії. Головним завданням засідання було опрацювання душпастирського плану.

Душпастирський план, напрацьований під час робочих засідань, буде розглянутий на Синоді Єпископів Києво-Галицької Митрополії УГКЦ. Після затвердження він стане законодавчим актом, згідно з яким буде розвиватися Українська Греко-Католицька Церква.

о. Ігор ЯЦІВ, прес-секретар Глави УГКЦ

Освячено каплицю в Києві

У неділю, 28 березня 2004 року Божого, біля Патріаршого собору Воскресіння Христового в Києві (вул. Микільсько-Слобідська 5, ст. метро «Лівобережна») відбулось освячення молитовної каплиці, у якій будуть монахи Студійського уставу будуть проводити регулярні богослужіння.

Чин освячення та Божественну Літургію здійснив Преосвященний Владика Василій Медвіт, Екзарх Києво-Вишгородський УГКЦ, у співслужінні з численним духовенством, монашеством та мирянами. У своїй проповіді Владика Василій наголосив на значенні постійної молитви для звершення нашої доброї справи, узгодження своєї поведінки внутрішньому духовному станові та важливості у житті людини духовних дарів, які ми отримуємо через Церкву.

На завершення освячення та Божественної Літургії Владика Василь подякував Монахам Студитам за їхню згоду стати духовними провідниками соборної громади, жертводавцям, які жертвували на будівництво Патріаршого собору та каплиці і керівництву та працівникам концерну «Укрмонолітспецбуд» за збудовану каплицю та їхню сумлінну працю під час спорудження Патріаршого собору. Відтепер щодня у каплиці будуть відбуватися регулярні богослужіння у візантійсько-українському обряді.

Бюро УГКЦ для зв'язків з державними органами влади в Києві.

Владика Володимир Ковбич – Єпископ нашої церкви

У неділю, 21 березня 2004 року, в Катедральному соборі Святого Івана Хрестителя в Куритибі (Бразилія) відбулася архієрейська хіротонія Преосвященного Владика Володимира Ковбича (ЧСВВ), Єпископа-коад'ютора Куритибської єпархії. Святіший Отець Іван Павло II, Папа Римський, призначив високопреподобного о. Володимира Ковбича Єпископом-коад'ютором ще 10 грудня 2003 року. Для здійснення хіротонії нового владика до Бразилії із душпастирським візитом прибув Блаженніший Любомир Кардинал Гузар, Глава Української Греко-Католицької Церкви.

О 9.30 за місцевим часом в соборі Святого Івана Хрестителя розпочалася Архієрейська Божественна Літургія, яку очолив Блаженніший Любомир. У Літургії взяли участь Преосвященний Владика Лоренцо Балдіссери, Апостольський нунцій в Бразилії, Високопреосвященний Владика Педро Федальто, Митрополит Куритибський (РКЦ), Преосвященний Владика Єфрем Кривий, Єпарх Куритибський, Преосвященний Владика Василій Лостен, Єпарх Стенфордський, Преосвященний Владика Лаврентій Гуцуляк, Єпарх

Едмонтонський, Преосвященний Владика Северіян Якимішин, Єпарх Нью-Вестмінстерський, Преосвященний Владика Павло Хомницький, Апостольський Екзарх для українців-католиків у Великобританії, та Преосвященний Владика Михаїл Микицей, Єпарх Аргентини.

У проповіді Глава УГКЦ висловив свою радість через значні успіхи українців греко-католиків Бразилії. Відтак Блаженніший Любомир сказав, що сьогоднішня хіротонія розпочинає третій етап у житті нашої Церкви у цій країні. Перший – це час прибуття сюди українців з матірньої землі, другий – останні 25-30 років, час створення парафій, а згодом – єпархії. Визначна заслуга у цьому періоді належить Владиці Єфремові, довголітньому робітникові у Христовому винограднику. А третій етап – хіротонія Владика Володимира. «Адже ми певні, – наголосив Глава нашої Церкви, – що від цього моменту бере свій початок період ще більшого розквіту».

Після Літургії новопоставлений Владика Володимир уділив всім присутнім своє перше архієрейське благословення.

ВЛАДИКА-НОМІНАТ ВАСИЛЬ СЕМЕНЮК – ХРИСТІЯНИН МІСІЙНОГО ДУХУ

У Лазареву суботу, 3 квітня, нашу Церкву очікує радісна подія – хіротонія Владика Василя Семенюка. Дуже багато добрих слів можна сказати про цю людину. Але одну рису його характеру хотілося б виділити особливо. Ту рису, яка є досить рідкісною у наші дні – місійний дух. Цей дух проповідництва та місіонерства передається також і людям, що оточують його, яких він вчить та настановляє. Пропонуємо коротеньке інтерв'ю з Владикою Василем.

– Препосвященний Владико, кого вважаєте своїми наставниками у духовному житті? Кому б хотіли завдячити у сьогоднішній день?

– Найпершим моїм духовним наставником є ординарій нашої Тернопільсько-Зборівської єпархії, великий муж молитви і надзвичайно милосердний та добра людина – правлячий Архієрей Михайло Сабрига. Він справді є нашим духовним батьком. Багато завдячую також ігуменові отців-редемптористів о. Михайлу Шевчишину, який ще у підпільній семінарії проводив нам реколекції, давав духовні настанови. Дуже вдячний нашому Патріярху Блаженнішому Любомиру, який, буваючи в Любліні, куди приїжджали ми, ще підпільні священники, давав нам дуже повчальні для нашого духовного зростання лекції. Та й тим підпільним священникам, що відійшли вже до вічності, а дійсно були моїми духовними наставниками. У них справді можна було вчитися і за їхнім прикладом любити Церкву та Україну і віддавати життя так, як вони віддавали. Дуже любив приїжджати до нас із науками митрополит Володимир Стер-

нюк. Так само і надзвичайний отець Григорій Мисак, редемпторист: він проводив місії не тільки у нашій церкві, але й у римо-католицьких парохіях – їздив до римо-католиків на Східну Україну, в Естонію, Литву і навіть у Сибір. Завдячую також отцям-студитам, які були в Дорі, звідки я родом, особливо о. Михайлу з Дори. Дякую усій нашій Церкві.

– Відомо, що Ваші вихованці з Тернопільської семінарії мають якийсь особливий місійний дух. Чи це є Вашою цілеспрямованою працею у цьому напрямку?

– Особливим є те, що наша єпархія межує з Хмельницькою областю – за якихось 40 кілометрів від Тернополя протікає Збруч. Проминувши його, вже можна побачити пам'ятники Леніну. Натомість там – брак церков, духовна байдужість.

Якось, коли на Хмельниччині ми заохочували матерів навчати своїх дітей релігії, одна з них

підійшла до нашого семінариста і каже: «Як я можу вчити дітей, коли я сама вивчила «Отче наш» з «Вечірньої казки»?». Така специфіка знаходження нашої єпархії. Тим більше тепер, коли нам віддали під опіку Хмельницьку область і частково – Вінницьку. Це і спонукує нас виховувати семінаристів місіонерами. Наші семінаристи часто їздять на місії. Щонеділі декілька хорів та місіонарі їдуть туди співати, катехизувати, вчити людей. Бачачи щирість українського народу, його доброту та відкрите серце, вихованці семінарії мають живий приклад, а тому не бояться йти на Східну Україну, де люди прагнуть Бога, не знаючи Його. І це є важкий фізичний і жертвний труд. Саме в такому дусі виховуємо ми семінаристів. Хлопці гарно співають, багато спілкуються з людьми, а люди, бачачи їхню щирість, і собі тягнуться до них, починають згадувати, що колись у них також була Греко-католицька Церква, яка була знищена...

– Владико, на закінчення – Ваші побажання Греко-католицькій Церкві і українському народові...

– Нашій Церкві, яка перебуває у процесі відродженні, побажав би, щоб вона краще закріпилася на Східній Україні, бо там є багато наших людей, греко-католиків, які у більшості своїй не ходять до Божого храму. Багато з них дуже рідко сповідаються. Бажав би, щоб розвиток нашої Церкви на Сході України був інтенсивнішим, бо я тим живу і за те вболіваю. Нашому народові бажав би жити з Христом, з Богом. Лише тоді милосердний Господь благословлятиме нас. Особливу пошану відчуваю я до Зарваницької Божої Матері, а тому глибоко вірю, що і Пресвята Богородиця благословитиме Україну на краще життя.

УГКЦ на Півдні України

На півдні України, на березі Каховського водосховища розкинулось село із трохи незвичною назвою – Зміївка. А проживають у ньому люди різних національностей – українці, шведи, німці, поляки, казахи, росіяни, євреї. Але переважають таки українці, більшість з яких – селяни, депортовані із західних областей України у 1951 році – році трагедії і смутку. Тоді людей було позбавлено рідних домівок, батьківщини, віри. Дуже вже хотілося комуністично-атеїстичному режимові перетворити нас на безбатченків, безвірків. Але не вдалося їм цього зробити. Ми зберегли свою віру, свій обряд і звичаї: колядували, святити паски, зілля, воду. Зберегли і свою мову, дещо наситивши її південним діалектом.

Але як у всього є свій кінець, так прийшов кінець і тоталі-

тарній системі. По всій Україні почали відроджуватись і споруджуватись численні храми. У нашій же Зміївці українці довгий час збиралися на молитви напівпідпільно, оскільки влада довго не давала згоди на побудову сільського храму. І ось нарешті у 1996 році дозвіл на відкриття української греко-католицької церкви таки дали. Але громаді нашій потрібен був священник, тож у 1997 році до нас приїхав молодий священник отець Степан Макар. А оскільки храму ще не було, то парафіяни разом з молодим священником вирішили відправляти Богослужіння у маленькій хатині.

Спочатку парафіян було дуже мало. Але це не лякало отця Степана, котрий терпеливо працював над збільшенням кількості парафіян. Ми ж раділи кожному, хто приходив до нашої «церкви». У погожі літні дні

Богослужіння відбувалися під відкритим небом, біля хреста, який було встановлено на місці, де мали будувати церкву. Через рік ми вже збудували каплицю. Хоч і маленька вона, але гарна, як писанка.

Тішить те, що парафіян стає все більше. Приваблюють людей грамотні, емоційні, виховні проповіді, голошені під час Богослужінь. Люди тягнуться до молодого священника, який виявив себе людиною наполегливою, енергійною, цілеспрямованою. Дуже багато робить отець Степан для глибшого пізнання нашої віри. Організував поїздки до Криму, до Чернівців, до Львова. А цього року в часі Різдва свят в нас побували семінаристи зі Львова, які просто заворожили парафіян своїм прекрасним співом в часі Божественної Літургії.

ОФІЦІЙНО

3 квітня 2004 року, в Катедральному соборі Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці в Тернополі відбулася важлива історична подія – архієрейська хіротонія Преосвященного Владика Василя Семенюка, Єпископа-помічника Тернопільсько-Зборівського.

Ця хіротонія стала першою у цьому головному храмі Тернопільщини. Для участі у хіротонії нового владика до Тернополя прибули Блаженніший Любомир Кардинал Гузар, Глава Української Греко-Католицької Церкви, Владика УГКЦ з України та з-за кордону, Владика Римо-Католицької Церкви в Україні, священники та миряни. Безумовно, що всім учасникам торжества запам'ятався величавий процесійний хід перед початком Архієрейської Божественної Літургії, у якій участь взяли владика, численні зібрані священники, монахи та монахині.

Літургія, яку очолив Блаженніший Любомир, розпочалася о 10.00. Передусім Владика-номінат Василь Семенюк, згідно із обрядом, засвідчив свою віру у Пресвяту Тройцю, у воплощення Ісуса Христа та інші правди, які навчає Церква. Як пізніше у проповіді Блаженніший Любомир пояснив, це було зроблено тому, що єпископ – це вчитель довірених його проповіді вірних. Тому він має вірити і приймати все, що навчає Христова Церква.

Згодом після Малого входу розпочалася хіротонія Владика Василя. Головним святителем був Блаженніший Любомир, а співсвятителями: Преосвященний Владика Михаїл Сабрига, Єпарх Тернопільсько-Зборівський, та Преосвященний Владика Гліб Лончина, Апостольський візитатор для українців греко-католиків Італії, Прокуратор Верховного Архієпископа в Римі. У храмі залунало величаве «Аксіос» (з гр. достойний, гідний).

На початку проповіді Глава УГКЦ наголосив на історичному значенні цієї хіротонії. Відтак Блаженніший Любомир для всіх присутніх коротко охарактеризував три завдання єпископа: навчати, святити та душпастирювати. «Але я хотів би підкреслити одне особливе завдання єпископа, – продовжив Глава УГКЦ. – Ми чули в сьогоднішньому Євангелію історію про Лазаря... Завдяки події, яка сталася, апостоли зрозуміли, що Ісус Христос є паном життя і смерті, володарем всесвіту і немає нічого, що могло б статися без Його волі. Вони вповні повірили в Ісуса Христа. Але ми вже все це знаємо. Ми маємо свідчення апостолів. Тепер ми повинні твердо вірити у те, що вони нам проголосили. Це особливо стосується єпископа, який є наступником апостолів і отримує не тільки їхній уряд, але й їхні чесноти, а особливо – віру. Цю віру він повинен передати своїм духовним дітям».

Після Літургії новопоставлений Владика Василь уділив всім присутнім своє перше архієрейське благословення.

о. Ігор ЯЦІВ
прес-секретар Глави УГКЦ

Упокоилися в Бозі
священники Львівської Архієпархії

Іван ДЕМЧИНА, емерит
Іван ТРОЦЬ, сотрудник храму
Стрітення Господнього м. Львова

Висловлюю щире співчуття родинам усопших священників. Молюся за упокій душ Божих працівників та поручаю їх опіці; Пресвятої; Богородиці.

Вічна їм пам'ять!

† Ігор, Протосинкел Львівської архієпархії

ЧИ ДІЙСНО ВАМ «ПОРОБЛЕНО»?

Свята Церква, наша добра мати, дбаючи про наше спасіння, подає нам спасенну науку, яку називаємо катехизмом. А кожен добрий християнин, що дбає про спасіння своєї душі, мав би цю науку належно знати і її захищати. На чільному місці у кожному катехизмі або навіть у молитвеннику знаходимо так звані «Шість Правд віри», котрі виявляють нам предмет нашої віри. Серед інших є Правда Віри, котра стверджує: «Божа благодать до спасіння є конечною потребою». Це означає, що без особливої Божої помочі ми не зможемо спасти нашої душі. Тому мусимо постійно дбати, щоб Божа Благодать спочивала на кожному з нас, бо вона є немовби своєрідним невидимим потужним магнітним полем, яке захищає нас від усякої диявольської агресії.

Якщо людина постійно перебуває у молитві, часто сповідається і причащається, боїться Бога і уникає найменшого гріха – можна запевнити, що на цій людині справді спочиває благодать Божа. Якщо ж людина не молиться, легковажить собі гріхом, живе без вінчання, до храму Божого іде раз-двічі на рік, а до сповіді – і того менше, а тим більше якщо при сповіді сказала неправду, тобто затаїла гріх (навіть найменший) – така людина, ясна річ, знаходиться поза Божою благодаттю, і нею опікується диявол. А він, як відомо, є основою всього і всякого зла. Таким чином людина, що втратила благодать Божу, стає цілковито відкритою для всього зла, і дуже часто люди це зло відчувають на собі самих. Не знаючи ж, як його пояснити, люди видумали собі формулу, що нібито «їм є пороблено». А для того, щоб це «пороблено» «відробити», шукають якогось ефективного засобу і дуже часто свій вибір зупиняють на розмаїтих ворожках, чарівниках, екстрасенсах, знахарях тощо. Нещасні люди! Та хіба ж може диявол вигнати

диявола? Суттю диявола є робити зло. А ворожки і їм подібні – це також зло, адже не випадково говорить Господь: «Чоловік або жінка, що будуть викликати духа мерців або ворожити – мусять бути скарані на смерть; камінням нехай поб'ють їх, кров їхня упаде на них» (Лев. 20, 27). Як бачимо, ворожба чи назагал спиритизм є заборонені Самим Богом, і той, хто звертається до таких людей, іде супроти Божої правди. Тому хочеться трохи глибше заторкнути цю проблему.

Тож хто вони – ці ворожбити, маги, екстрасенси, чарівники і їм подібні? З певністю можна сказати, що це люди, які у той чи інший спосіб співпрацюють із дияволом. Назвавши себе цілителями, вони використовують людську нужду, бо хто ж із нас не хотів би поправити свого здоров'я, свого майнового і фінансового стану, хто із людей не бажав би сповнення своїх мрій і намірів? Крім цього, в процесі своєї діяльності такі

люди, тонко вивчивши людську психіку, дуже вміло впливають на свідомість, а навіть і підсвідомість людини, активно маніпулюючи лише однією фразою: «Та ж вам дуже сильно пороблено!» Оце слово «пороблено» чомусь магично впливає на багатьох людей, і вони панічно, як кролик, що сам лізе в пашу удава, всеціло покладаються на таких «цілителей».

Не є секретом, що людина складається із двох субстанцій – душі і тіла. А часом буває й так, що задля того, аби здобути людську душу, диявол може на якийсь короткий час допомогти на здоров'ю тілові. Душа ж пропадає!

У який спосіб діють сьогодні ворожбити, екстрасенси чи їм подібні? Вони насамперед оточують себе Божими символами: образами, хрестами, свічками, вервицями, демонструють цим людям, що вони, мовляв, чинять свої чорні справи Божою силою. Та й по газетах вони вихваляють себе, придумуючи фальшиві баєчки про те, як люди дякують їм за зцілення. Не можна їм вірити! Хіба диявол казав колись правду? Апостол Павло ось як повчає нас: «... сам бо сатана вдає з себе ангела світла. Нічого, отже, незвичайного в тому, коли і його слуги вдають із себе слуг праведности. Кінець їхній буде за ділами їхніми» (II Кор. 19, 14-15).

Отож, уважніше пригляньмося до діянь цих «чудотворців». Звідки ворожити може отримати інформацію, взявши до рук фотографію чи щось із одягу іншої людини? Звідки він, побачивши людину коротенько і вперше, може повідомити факти з її біографії? Звідки він може знати географічне положення хати чи господарки іншої людини? Якщо таке повідомляється, то хтось ворожбитові це повідомляє. Господь із ворожбитами не знається, а тому виходить, що джерелом цієї інформації є лише диявол – так він опі-

кується ворожбитом і допомагає йому. Нещодавно одна із ворожок заявила, що навіть о. Василь Вороновський посилав до неї хворих людей. Почувши це, о. Вороновський, звісно, такі речі категорично заперечив. Ось так рекламує себе диявол.

Деколи буває й так, що екстрасенси чи ворожбити посилають людину до сповіді, але із умовою, що вона наступного дня знову прийде до них. Справді, хіба це не благочестиво – піти до сповіді? Та суть у тому, що людина отримує у сповіді благодать Божу, а наступного дня, прийшовши до екстрасенса, добровільно віддає цю благодать тому, хто обертає цю силу проти Господа Бога. У такий спосіб людина стає ніби донором для диявольського слуги.

Сучасні газети аж кишать рекламою новоявлених «спасителів»: Ілхам, Валентина, Стефанія, Оляна, дідусь Віктор і множина інших. По наших містах і селах усю рекламується різноманітні Марії, Гаврили, Марцели та їм подібні. Це – реклама, а що за рекламою? Задумаймося, чи не про них говорить Біблія: «Нехай не зводять вас ваші пророки, що серед вас, та ваші чарівники, і не прислухайтеся до ваших снів, що вам сняться. Бо лжу вони вам пророкують Ім'ям Моїм. Я їх не посилав, – говорить Господь» (Єр. 29, 8-9).

Наші біди, наші хвороби – це покута за наші гріхи. Якщо Господь їх допускає, то лише Він може їх від нас і відняти. Тому насамперед очистимо наші серця, провадьмо побожне життя, сповняймо святу Божу волю і у той спосіб привернімо собі наново благодать Божу, котра одна охоронить нас від всяких бід, скорботи і нещастя і всім нам відчинить спасенні двері Небесного Царства.

о. Іван ГАЛІМУРКА.

КРИК ДУШІ

(Лист до кожного і до всіх)

«Не можете пити чаші Господньої і чаші бісівської; не можете бути учасниками столу Господнього і столу бісівського» (1 Кор. 10, 20-21).

На жаль, багато людей, заявляючи, що вірять у Бога і ходять до церкви, не цураються водночас і «чаші бісівської». Алкоголізм, наркоманія, розпуста, злочинність, обкрадання ближнього, взаємненависть – все це не оминуло нині і України, все більше отруюючи людські душі і серця. А сучасні повені і засухи, землетруси й інші катаклізми стали наслідком людського еґоїзму, захланності та зневаги до Божого творіння, а насамперед – зневіри в Божу ласку та ігнорування Його святої волі. Ми ж шукаємо винних, злословимо на свого ближнього, обурюємося нещастями, зубожінням, всіма бідами, але не наважуємось заглянути у власну душу. І чомусь не хочемо усвідомити, що всі ці лиха, а насамперед тяжкі хвороби, приходять через відступництво від Бога як окремих осіб, так і цілих народів.

Двотисячолітня історія християнства наводить безліч прикладів про те, як Божа ласка повертала до життя невиліковно хворих, ставила на ноги тих, кого відмовлялися лікувати навіть найдосвідченіші лікарі. Однак наша преса уникає розповідей про ці факти, про

справжні чуда Божої ласки, друкуючи натомість за нечисті гроші рекламу різноманітних «цілителей», які обкрадають людей до нитки, забираючи часом навіть помешкання, виштовхуючи нещасних на вулицю. Та ще більша біда в тому, що неутверджені у вірі люди купляються на цю облудну пропаганду, з власної волі стаючи жертвами цих «чудотворців». Подивімося доквіл, скільки так званих «екстрасенсів», «ясновидців» та різного роду «цілителей» (а насправді – аферистів і шарлатанів) облуптали сьогодні своїми тенетами наших краян... Немов загипнотизовані йдуть вони на ці сатанинські оргії, названі «сеансами», віддаючи в руки аферистів навіть рідних дітей, а потім оплакують непоправні втрати. І це при тому, що Христова наука постійно перестерігає перед хитрістю лукавого. В результаті – не лише втрата близьких і повне зубожіння, а й втрата власної душі. Бо ж хіба може зцілити та, що огидно сквернословить, чи той, що зневажає Христа, відверто поклоняючись чужому «богові» – сатані?

Минає рік, два, п'ять – і «ліковані» цими «цілителями» люди перетворюються у повну руїну. І лишень тепер усвідомлюють вони, що з ними сталось, – тепер, коли надіятися на будь-яке

РЕЦЕПТ

ДОПОЛНИТЕЛЬНЫЕ РЕКОМЕНДАЦИИ

ДЛЯ ЗАВЕРШЕНИЯ ОБРЯДА ВАМ НЕОБХОДИМО:

ФОТО —	1. Выйди с приема, час ни с кем не общаться и не находиться в большом скоплении людей.
ТРАВА —	2. Три дня никому не давать в долг, никому ничего не рассказывать.
ОБЕРЕГ —	3. Пойти в церковь, раскаяться в грехах, простить все обиды.
ТАЛИСМАН —	4. 1480. сиб. 3 сел. с. Глизины
ЛИСТОВКА —	5.
МАСЛО —	6.
	7. Снова прийти ко мне в 9 ⁰⁰ без очереди и принести с собой

...ИДИ, И КАК ТЫ ВЕРОВАЛ, ДА БУДЕТ ТЕБЕ...

«Рецепт» від «дідуса» Віктора. Зліва вгорі рукою написано «діагнози», посередині сума в гривнях (поки що), яку необхідно принести за «лікування».

вилікування даремно: «цілители» ж бо практикують вичерпування енергії з пацієнта (так званий «енергетичний вампіризм»). Використовуючи енергію демонічних сил (кажуть, що з «космосу»), вони засобами гіпнозу та «чорної магії» лише перерозподіляють енергію зі здорового органу на хворий, в результаті чого настає ніби полегшення, але невдовзі виявляється зруйнованим увесь організм.

Після такого «лікування» допомогу може надати лише священник-екзорцист, оскільки особа, яка піддалась впливові екстрасенса, перебуває у стані не лише фізичної, а й душевної хвороби, що настала через відступни-

цтво від Бога.

Брате, сестро, не спімо!

Над фактами духовного та фізичного руйнування душі і тіла повинен задуматися кожен із нас!

У нашій силі зробити цей перший крок – зупинити засилля сатанізму в нашому краю, що опановує звідчаєні душі мало-вірів. Протестуймо проти фальшивих реклам, публікацій, оголошень в засобах масової інформації, що продаються за гроші нечестивого, і на державному рівні домагаймося припинення у нашій Україні цих згубних практик.

360 підписів християн різних конфесій

о. ВАСИЛЬ ВОРОНОВСЬКИЙ:

«ВОРОЖБИТИ ВДАЮТЬСЯ ДО ЗЛОЇ СИЛИ»

Для доповнення цієї теми пропонуємо інтерв'ю, дане отцем Василем Вороновським для часопису «Сівач». З дозволу редакції «Сівача» використовуємо його для публікації у нашій «МЕТІ».

– Отче, звідки беруться всілякі «цілителі», екстрасенси, ворожбитів та інші, що їх так багато розмножилося в останній час у нашій країні? Яка їх природа, яка їх сутність?

– Найперша причина того, що так багато ворожбитів, це слабка віра у народі. Колись якщо приходила біда, то люди йшли найперше до святих місць, щоб Дух Святий зійшов на них, а сатана відступив. Щоб біди відійшли, люди йшли до Гошева, Унева, Крехова, Самбора, Зарваниці і навіть до Почаєва. І Матір Божа дійсно помагала їм на здоров'я. Вони тоді дякували їй. Можна сказати, що була сильна віра в Бога, і люди знали, що у всякому нещасті треба звертатись тільки до Бога. Нині ж, дорогі мої, віра дещо занепала. Через це люди вдаються за допомогою до всяких чаклунів, ворожбитів.

Друга причина в тому, що люди завжди бажали знати своє майбутнє. Щоб це майбутнє зрозуміти, вони зверталися до духовних сил. Так і сьогодні ворожбити вдаються до злої сили, бажачи довідатися про майбутнє від злого духа, хоча це майбутнє для людини завжди буде закрите. Нині поширюється дуже багато поганой, злої літератури, яку пропонують людям: чорна магія, масонство, сектанство. Якось у мене був такий випадок: Один чоловік поїхав до Москви на заробітки і там купив собі книжку «Чорна магія». За якийсь час диявол почав будити його вночі, не давав спати. Прийшов до мене той чоловік до сповіді і приніс ту книжку. Висповідався і хотів віддати мені ту книжку. Він навіть читав мені слова, на які злий дух приходив до нього. Я ж йому сказав: «Спалити». Сам я навіть не хотів до рук брати тієї книжки (зауважмо цей момент: яка обережність у стосунку до злої сили і яке велике значення має слово книжки!). Я знову йому повторив: «Прийди додому і спали. Ти не знав, наскільки це страшна диявольська книжка. Перепрости Бога». Після цього він ще раз висповідався і заприщався. Я ж сказав: «Якщо й далі продовжуватиме мучити, прийди до мене». Але не приходив. Видно пройшло, і Господь йому простив.

– Тобто, отче, ті люди, які мають слабкий дух у собі, слабку віру, шукають будь-які способи, щоб підсилити цей дух?

– Так. Не раз до мене приходять до сповіді ворожбити. Я їм кажу: «Якщо спалите карти і не займатиметесь більше цією справою, тоді висповідую. Не покинете, то й не висповідую». Часом навіть виганяю зі сповіді: або ти з Богом, або з дияволом; або Богові, або дияволу. Як каже св. Євангеліє, «не можна одночасно двом панам служити. Бо одного полюбить, а другого зненавидить». Вони ж, як Юда, злакомлюються на дешеві гроші і продають Христа.

Та люди таки звертаються до чарівників, екстрасенсів. А коли в хаті починає щось стукати, страх наводити чи безсоння, тоді звертаються до Церкви. Приїхав якийсь турок до Львова і щось там продавав, у нього купували. Купили, принесли до хати, а воно товчється, не дає спати. Тепер кличуть мене посвятити хату. Та ви ж самі собі і купили того диявола!

– З розповідей знаємо, що бувають випадки, коли диявол може навіть чудо робити, аби людина більше йому довірилась. Після цього люди можуть потрапляти у ще страшніші нещастя, небезпеки. Чим це можна пояснити?

– Люди вдаються до всяких чаклунів, до всяких ворожбитів і після того, як декому «помогло», рекомендують це іншим. Говорять: «Там допомгло. Там ворожка чи екстрасенс зробив, і стало

навіть невідомо, чи жива ще ця жінка. Так що краще звертатися з хворобами до Бога й до лікарів. А злий дух може дати поміч лише на деякий час – аби приманити до себе людину.

– Отче, кажуть, що ті ворожбити, екстрасенси, маги щось підкидають священикам у церкву, щось підсипають або роблять те, що у народі називають «вроки». Чи можливо таке?

– Можливе. Один священик мені справді розповідав, що принесли до церкви яйця і підкинули їх на престіл. Хто ще міг їх занести, як не вони? Підкидали також сушених жаб. Він же взяв це все на лопату та й викинув.

– Отче, як людина мала б чинити, коли б їй підкинули щось із чаклунства, з магії?

– Насамперед потрібно покропити підкинене свяченою водою. Коли кро-

ли навіть кричать, як читаю молитви. В потім стають здорові і дякують. Але мені треба дякувати, а Христові – лише Він зцілює і дає здоров'я.

– Коли людина відчуває, що злий дух не дає спокою її родині, зсилає хвороби та нещастя, наводить страх, неспокій, безсоння, що мала б робити така людина?

– В такому випадку слід освятити хату. Прошу всіх членів родини прийти до церкви, висповідатись, прийняти святе Причастя. Але обов'язково всім – щоб серед них не залишився ні один нечистий. В іншому випадку злий дух залишиться. Деколи потрібно, щоб родина прийшла на молитву, Причастя і Сповідь не один раз. Буває іноді, що це треба зробити сім, а інколи – й дванадцять разів. А в тяжких випадках буває й більше. Лише після цього злий дух відступає, а до людини повертається здоров'я.

Що розуміється під поняттям «родина»? Хто мав би обов'язково прийти до церкви на Сповідь та Святе Причастя? Насамперед – діти, тато, мама, дідусь, бабуся, а також всі інші, що проживають у тій хаті, де знаходиться хворий, де запанував неспокій. Якщо ж хвора дитина, то треба, щоб прийшли і хресні батьки. До речі, треба бути дуже обережними у виборі хресних батьків, аби через них не прийшли до дітей терпіння та хвороби. Двоюрідним родичам та дальшій родині приходити не обов'язково. Однак коли прийде більше, то це буде лише краще. «Де двоє або троє зібралися в ім'я Мое, там Я серед них», – повчає Христос.

В інших випадках прошу їх відбути «Дев'ятницю», тобто кожної першої суботи місяця приходити на святую Літургію, приступати до Сповіді і святого Причастя. Ввечері обов'язково відмовляти вервицю – в наміренні за здоров'я. Тоді справді стаються чуда і люди стають здорові. Були випадки, коли й у моїй родині були тяжко хворі – настільки, що жити лишалося яких два-три місяці. Але й по нинішній день живуть. Тож «Дев'ятниця» дуже допомагає.

Іноді, однак, буває, що вісім місяців відмовили, а дев'ятий пропустили. Тоді це пішло на славу Божу, а на оздоровлення треба починати наново. Буває й так, що чоловік покинув жінку. Я прошу жінку відмовити «Дев'ятницю». І буває так, що через місяців сім чоловік вертається...

– Отже, основною причиною хворіб і нещастя є злий дух, що приходив до людини?

– Основна причина – життя людини поза ласкою Божою! Під час мирування я відчуваю, коли підходить людина, що не є в ласці Божій. Палець мій починає тоді поколювати, і я знаю, що ця людина живе не в ласці Божій: вчинила якийсь тяжкий гріх, живе в стані гріха, живе не в шлюбі, має злобу в собі та інше. Коли ж повертається Божа ласка, тоді все нечисте руйнується. Був випадок, коли одного разу я прийшов освятити нову хату. Як лиш сказав: «Прийдіте, вийдіте», – піднялася буря, страшний вітер; дах старої хати впав, наробивши багато шуму, і стара хата, що стояла збоку, завалилася. А потім все припинилося, стихло. Отож, нову хату освятив, а стара впала.

ліпше». І вже один другому дають раду, щоб іти до тих чарівників за поміччю. Але Церква як колись, так і тепер забороняє йти до всяких ворожбитів, екстрасенсів. Коли звертаємось до Бога, то Сам Бог дає лік.

Дорогі мої! Бог дає лік не раз, а надовго. Екстрасенси часом справді можуть дати поміч, але лише на короткий час. Одна жінка що ходить до церкви св. Софії, розповідала мені, як привезли сюди, до Львова, екстрасенса аж із Києва. Привезли до однієї жінки, яка була прикута до ліжка і не могла ходити. Покликали також і її сусідку, сказавши, що приїхав екстрасенс і буде лікувати. А вона пішла порадитись до свого пароха, до отця Богдана. Він же сказав: «Як підете на «лікування» до екстрасенса, то я вас не висповідую: або Богові будете служити, або до чорта ходити на «лікування». Ну, й не пішла. А та жінка, до якої привели екстрасенса, справді стала на ноги. Встала з ліжка і ходила цілих два тижні. А тепер уже повністю прикута до ліжка, не може навіть піднятись. Екстрасенс поїхав, і чудо тривало аж два тижні. Тепер

пиш свяченою водою, воно втрачає свою силу – навіть коли бралось його руками. Потім потрібно викинути. Після цього висповідатись, прийняти святе Причастя.

– Неодноразово бачили, як під час Ваших Богослужень із людей, які приходять до Вас зі злим духом, цей нечистий виходить. Чи є небезпека, що маги, екстрасенси можуть подіяти на священика під час Богослужіння?

– Можу сказати, що особисто я цього не відчуваю. Я завжди надіюсь на Божу силу і ті молитви читаю перед Святими Тайнами. І ще Христос мене захищає.

Був такий випадок. Я читав молитви, а інший священик в цей час закрив Царські Врата. Я ж продовжував читати. Але після тих молитов мав температуру 39 градусів. З нічого – така висока температура. Потім впала. Тому я завжди під час молитов відкриваю Царські Врата. Прошу Ісуса Христа захисту і Його лікування. Я не боюсь, навіть якщо б всі оті чаклуни прийшли до мене, – я їх не боюсь. Я читаю молитви і не маю страху. Вони ж самі утікають від Христової сили. Деко-

КОРОТКО

В УКУ З'ЯСОВУВАЛИ СУТЬ ПАТРІАРХАТУ СХІДНОЇ ЦЕРКВИ

30 березня в Українському Католицькому Університеті (Львів) відбулася лекція директора Інституту екуменізму, що діє при УКУ, о. д-ра Івана Дацька "Як у Церкві творилися Патріархати?". Доповідач спробував з'ясувати генезу самої ідеї патріархату Церкви, історичний розвиток патріарших Церков, які вже існують в лоні Вселенської Церкви та поділився своїми думками щодо патріаршого устрою УГКЦ.

30 березня в агентстві «Укрінформ» (Київ) відбулася презентація книги Івана Петріва «Патріарх Філарет», яка вийшла у видавництві «Логос» при Львівському музеї історії релігій. Керівник прес-служби УПЦ (МП) Василь Анісімов на церемонії представлення книги звинуватив владику Філарета у співпраці з КДБ.

Керівники християнських Церков підписали декларацію про створення Наради представників християнських Церков України. Вони звернулися до законодавців і громадськості з приводу пропозицій запровадження в Україні нових способів реєстрації фізичних осіб.

УКРАЇНСЬКІ БЕЗПРИТУЛЬНІ ДІТИ ПРОСЯТЬ МЕЛА ГІБСОНА ПРОДАТИ ЇМ ФІЛЬМ

З незвичною ініціативою виступили безпритульні діти, які проживають у Центрі дитячої реабілітації «Республіка Пілігрим» (Маріуполь) при «Церкві Добрих Перемін». Вони надіслали Мелу Гібсону лист з проханням вислати їм фільм «Страсті Христові». Для цього діти зібрали 50 гривень, – подробиці на сайті «Маріуполь християнський».

ПРЕЗЕНТАЦІЯ КНИГИ «ПАТРИАРХ ФІЛАРЕТ»: СВОБОДА СЛОВА ЧИ ПРОВОКАЦІЯ?

Рада українських правозахисних організацій (РУПОР) і Чернігівський громадський комітет захисту прав людини за підтримки Міжнародного фонду «Відродження» (МФВ) 31 березня – 1 квітня у Києві провели перший в Україні Форум громадських правозахисних організацій «Права людини на виборах». Обговорювалася також тема свободи сумління та релігії.

КОНФЕРЕНЦІЯ У ЛЬВОВІ ПРО ПИТАННЯ ФІЛОСОФСЬКИХ І БОГОСЛОВСЬКИХ ЗАСАД У ЗМІ.

В Українському Католицькому Університеті у Львові відбулася науково-практична студентська конференція «Суспільна комунікація: виклики XXI століття», яка зібрала науковців та студентів з багатьох регіонів України та з-за кордону. Це вже сьома науково-практична конференція, яку проводить Інститут релігії та суспільства, що діє при УКУ.

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ

МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА (ІВАНА ОГІЄНКА)

30 березня з нагоди дня пам'яті видатного українського церковного і наукового діяча митрополита Іларіона (Івана Огієнка) Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет (Денисенко) відвідав батьківщину митрополита – смт. Брусилів на Житомирщині, де відправив панахиду, – повідомила прес-служба УПЦ КП.

УКРАЇНЦІ НАЙБІЛЬШЕ ДОВІРЯЮТЬ ЦЕРКВІ

КИЇВ – 26 березня Фонд «Демократичні ініціативи» за участю Інституту соціології НАН України у Києві провів Круглий стіл «Громадська думка населення України – березень 2004 р.» На ньому були оприлюднені дані загальноукраїнського опитування, проведеного Фондом і «СОЦИСом» – Центром соціальних і політичних досліджень з 1 по 7 березня 2004 року.

РАДІО «ВОСКРЕСІННЯ» ПРИПІНИЛО ТРАНСЛЯЦІЮ НА МЕРЕЖІ РАДІО «ДОВІРА»

risu.org.ua,
rr.lviv.ua,
lta.lviv.ua

БРАТСТВО СВ. ПАПИ ПІЯ Х НЕ Є З ПАПОЮ

«Братство св. Пія Х» має досить таки пристойну назву, наполягаючи саме на означенні «братство» – йдеться, мовляв, про достатньо репрезентативних християн. Бажаючи у такий фальшивий спосіб ввести в оману дезорієнтований людський загальний щодо своїх справжніх цілей і характеру, ця спільнота обрала собі

Церкви. Останньою краплею стало здійснене в цей день рукоположення єпископів цього католицького відламу, яке довершив архієпископ Лефевр, відкинувши застереження Святішого Отця й Апостольської столиці, що це буде акцією остаточного розриву зв'язку з Католицькою Церквою. Виходячи з позиції неприйняття

Провідною ідеєю самого Лефевра й пов'язаних з ним послідовників (духовних і світських, розсіяних на просторі від Бразилії до Філіппін) є нібито «збереження традиції», себто «збереження правдивої віри, католицького священства і традиції св. Меси». Братство заснувало свою резиденцію у Менцінгені (Швейцарія), а також делегувало своїх представників до інших країн. З допомогою сучасних медіазасобів воно розпочало потужні пропагандистські акції, вступаючи одночасно в юридичні суперечки, які викликали додатковий інтерес до цієї теми у засобах масової інформації. У багатьох країнах, зокрема у Польщі, «братство» такі процеси прогало, що також характеризує статус його «прогресу» у світлі цивільного права. У Франції спільнота видає часопис «Фіделітер», а в Польщі – «Завжди вірні». Лави «братства» поповнюють переважно священники, які вступили у конфлікт зі своїм духовним керівництвом, що має місце, між іншим, і в Польщі.

Що ж до спроб прищеплення «братства» в інших країнах, то завжди слід пам'ятати про відступницький характер цієї спільноти стосовно Апостольської Столиці, критику «братчиками» рішень II Ватиканського Собору і їхнє переконання, що єдиним фундаментом сучасного католицизму є лише їхнє «братство». Завжди потрібно вміти відрізнити Правду, яку голосить спадкоємця св. Петра – свята Церква, від «правд» тих, що проголошують про відхід від єдності з нею, опираючись лише на свій власний авторитет.

Ян КУЛОВСЬКИЙ

На фото: у центрі – єпископ-традиціоналіст Тісіє де Малере, зправа від нього – о. В. Ковпак, крайній зправа – о. І. Гарат

за опіку на собі св. Папу Пія Х. У дійсності ж назване «братство» є спадкоємцем позиції і діяльності архієпископа Марселя Лефевра (29 XI 1905 – 25 III 1991), який не підписав суттєвих документів II Ватиканського Собору, відмовився приймати участь у літургійному оновленні Церкви і з великою пересторогою поставився до екуменічного міжцерковного діалогу, який проводили Папа Павло VI та Папа Іван Павло II.

До 30 червня 1988 року тривали спроби знайти порозуміння та вихід із ситуації, у якій опинився архієпископ Лефевр в результаті спротиву соборовим рішенням, коли вимагав відновлення передсоборових традицій уділення Св. Тайнств, збереження в Літургії латинської мови, висвячення духовенства для збереження цієї щораз більше зникаючої у минуле форми представництва

рішень II Ватиканського Собору, а також через усвідомлення близької кончини самого ініціатора розколу, ще в 1970 році Лефевром було засновано окрему духовну семінарію в Еконі (Швейцарія). Ігноруючи позицію Папи Івана Павла II, архієпископ Лефевр таки відважився на акт відходу, – саме так він особисто висловився про свій крок в інтерв'ю від 15 червня 1988 року. Саме тоді було висвячено єпископа Бернарда Фельє, який народився у 1958 році в Швейцарії. У липні 1994 його було обрано провідником братства св. Пія Х з дорученням перейняти справи від священника Франсуа Шмідбергера. Другим висвяченим єпископом був єпископ Тісіє де Маллер з Франції. Крім них, також було висвячено єпископа Альфонсо де Галаррета з Аргентини і єпископа Річарда Вільямсона з Великої Британії.

ПРО ЦЕРКОВНІ ОБХОДИ

У який бік належить іти обходом? Не раз доводилось чути суперечки з цього приводу, та й прихильники «традиції» на цьому питанні «роблять» свій інтерес. Одні кажуть, що треба іти направо, тобто «за сонцем», інші звертають наліво, тобто «назустріч сонцю». Прихильники руху «за сонцем», тобто направо, наполягають на тому, що це «по-католицьки», бо, мовляв, похід наліво – це по-православному. А як має бути по-богословськи?

Свята Літургія, котру відправ-

ляємо щоденно, показує нам, що всі без винятку священники в часі кадення завжди кадять престіл «проти сонця»? Так само всі священники ідуть як на Малий (із св. Євангелієм) так і на Великий вхід (із чесними дарами) та-ким самим шляхом. То чому

довкола храму маємо іти навпаки? Всі обходи довкола храму повинні чинитися на ліву руку, тобто «назустріч сонцю». І ось чому.

Не сонце обертається довкола землі, але земля обертається довкола сонця. Внаслідок того на нашій Землі буває літо і зима. А тому, що земля крім того ще й обертається навколо своєї осі, то буває день і ніч. Чи то земля обертається навколо своєї осі, чи навколо сонця – вона обертається зправа наліво, тобто так як чинить

священик в часі св. Літургії. Отож, ідучи направо, ми протиставляємося цілій вселенній.

З іншого боку, Ісус Христос повчає нас: «Світло прийшло у світ, люди ж більше злюбили темряву, ніж світло, – лихі бо були їхні діла. Бо кожен, хто чинить зло, ненавидить світло, тож і не йде до світла, щоб не виявились діла його. А хто правду чинить – іде до світла, щоб виявились діла його, спо-діяні бо вони в Бозі» (Ів. 3,19–21). Якщо Христос є світлом для світу, то якраз сонце і символізує Христа. Отож, ідучи до сонця – ідемо до Христа. Тому саме так маємо поступати завжди. А якщо хтось ще не хоче цього прийняти, то нехай його завстидає проста квасоля, котра крутиться по тичці, тягнучись до сонця. При нагоді подивімся і ми в який бік вона крутиться...

ЕХ–перт

МАЛЕНЬКИЙ ПРІЯТЕЛЬ НАШИМ ДІТЯМ

У БАБУСІ ДРИЖАТЬ РУКИ

У Ніни велика сім'я: мати, батько, два брати, дві сестри й бабуся. Ніна найменша: їй восьмий рік. Бабуся – найстарша: їй вісімдесят два роки. За обідом у неї дрижать руки. Несе ложку бабуся – ложка дрижить, крапельки падають на стіл.

Незабаром у Ніни день народження. Мама сказала, що у цей день у них буде святковий обід. Нехай Ніна запросить на обід подруг. Ось і гості прийшли. Мама накриває стіл білою скатертиною. Ніна подумала: це ж і бабуся за стіл сяде. А в неї руки дрижать. Подруги сміятимуться. Розкажуть потім у школі: в Ніниної бабусі руки дрижать.

Ніна тихенько сказала мамі:

— Мамо, хай бабуся сьогодні за стіл не сідає.

— Чому? - здивувалася мама.

— В неї руки дрижать. Капає на стіл. . .

Мама зблідла. Не сказавши й слова, вона зняла зі столу білу скатертину і сховала її в шафу. Довго сиділа мовчки, потім сказала:

— У нас сьогодні бабуся хвора. Тому святкового обіду не буде.

Поздоровляю тебе, Ніно, з Днем Народження. Моє тобі побажання: будь справжньою людиною.

Василь СУХОМЛИНСЬКИЙ

ПИСАНКА

Гарна писанка у мене,
Мабуть, кращої й нема.
Мама тільки помагала
Малювала ж я сама.
Змалювала дрібно квіти
Вісім хрестиків малих
І дрібною ялинку
Й поясочок поміж них.
Я ту писанку для себе,
Для зразочка залишу.
А для мами і для тата
Ще дві кращих напишу.

Марійка ПІДГІРЯНКА

ВЕЛИКДЕНЬ

Христос Воскрес! Христос
Воскрес!

Убрався цвітом верболоз.
У торжестві Єрусалим,
Бо встав із мертвих Божий
син.

І ангел жонам сповістив:
«Христос Воскрес, із гробу
встав!»

Христос Воскрес, із гробу
встав

І узи смерті розірвав.
Він гріхи світу відкупив
І беззаконня кровю змив.
Співає небо і земля:

«Христос Воскрес! Йому
хвала!»

«Христос Воскрес! Йому
хвала!» -

Співа українська земля
Хай наша пісня доліта
Аж до воскреслого Христа.
І ми йому віддаймо честь
Христос воістину Воскрес!

о. Микола РОМАНЕЦЬ

МОЛИТВА ДИТИНИ

В кожній нашій хаті,
Хоч би й як бідненькій,
Висить святий образ
На стіні біленькій.
Щодня рано, ввечір
Там діти клякають
І щирю молитву
Богу засилають:
«Зішли, Боже, ласки
На дітей маленьких,
Щоб ми виростили
На потіху неньки!
Май, Боже, в опіці
Всю нашу родину,
Глянь ласкавим оком
та й на Україну».

«Дзвіночок»,
грудень 1936 р.

РОЗГАДАЙТЕ!

Якщо знайдемо правильний розв'язок прочитаємо слова Ісуса Христа, котрі не потребують жодного пояснення.

Почавши з виділеної літери, шукаймо за годинниковою стрілкою.

Чекаємо на ваші відповіді, а також на ваші листи та побажання.

МАЛИЙ ШКОЛЯР

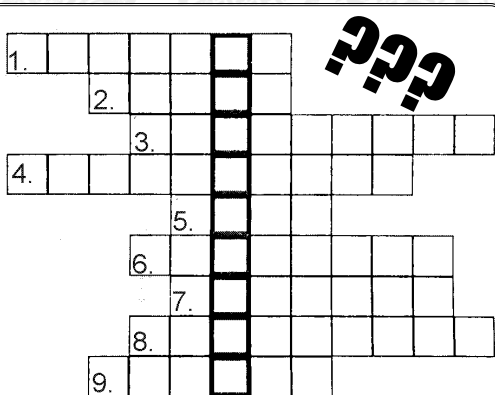
Ой як був я ще маленький, то пестився коло неньки. А тепер вже не пещуся. Беру книжку та й учуся. Скоро рано дзвінок вчую, зараз в школу я мандрую. Одягу я не шукаю, бо в порядку все складаю. В школі добре

я міркую. Все затямлю, що почую. За те вчитель мене любить. Батько, ненька приголубить.

Ой нема то так нікому, як школярику малому. Він не журиться ніколи. Бере книжку, йде до школи. А в тій книжці образочки, а в тій книжці співаночки. І наука і забава, бо та книжечка цікава. Бо та книжка рідна ненька. Притулю ї до серденька. Усі картки прочитаю. Скарб науки прироби-раю.

«Веснянка»
(Букварева читанка)
Коломия, 1919 р

- Одне із головних добрих діл.
- Євангелист.
- Один із плодів Св. Духа.
- Тіло і Кров Ісуса Христа це є Пресвята...
- Один із апостолів.
- Дар Св. Духа.
- Вона протилежна гріхові.
- Головний гріх.
- Дерево, гілки з якого стелили під ноги Ісусові Христові під час входу у Єрусалим.

Якщо вірно відповісти на поставлені питання, то у виділеній колонці можете прочитати назву християнського свята.

СВЯТО ДУШІ

Миколка вже давно хотів сестричку. Батьки обіцяли і обіцяли, але нічого для цього не робили. Він змучився бути сам. За натурою дуже лагідний і вразливий, страждав від того, що всі його товариші мають братиків або сестричок, а він сам. Удома він мав усе, чого тільки хотілося: забавки, книжки, піаніно, усякі новітні ігри і навіть компютер, але все це вже так не захоплювало. Миколка задивлявся на малих дівчаток, уявляв собі в них свою сестричку і не переставав мріяти, що в нього таки колись вона точно буде.

Якось він їхав у трамваї, а на сидінні навпроти них їхало двоє циганят: хлопчик років 7-9 і дівча. Вони, очевидно, були братчиком і сестричкою. Не звертаючи уваги на людей у трамваї, діти забавлялися, сміялися, хлопчик щось ховав від дівчинки, а потім показував, вона хотіла схопити, а він не давав, а потім цілував і голубив. Дітям було дуже добре і весело разом. Потім хлопчина-циган схопив дитя на руки і вибіг з трамваю. Миколка дивився їм услід, поки трамвай не відїхав, в душу його знов нахлинуло почуття доброї заздрості: «От, якби у мене була така!»

А за декілька днів він побачив цих дітей знову біля базару. Вони сиділи просто на тротуарі і бавилися, а перед ними лежала тарілочка з декількома копійками. Миколка зупинився і знову захоплено дивився на дітей.

Дівчатко гралось саморобною лялькою: у звичайний кусок матерії був огорнутий якийсь предмет, подібний на ляльку, може, навіть з дерева.

Миколка раптом згадав, що в них вдома є декілька ляльок, маминих, він іноді нишком навіть ними бавився. Йому захотілося вже побігти додому, взяти одну з них і принести циганочці. То ж такі гарні ляльки, не те, що той обрубок! Він мав за годину йти на музику, отже, це можливо зробити, хоч би діти ще були тут! Заговорити до них не наслідився. Якесь стіна стояла в його уяві між циганами і звичайними людьми.

Миколка хутко побіг. Він не мав часу навіть нормально поїсти, нашвидку зібрався, вхопив з комоду ляльку, щоб бабуся не бачила, кинув у кульок і знову побіг, на ходу ковтаючи булочку. На цьому місці, де сиділи діти, уже нікого не було, Миколка був дуже розчарований. Куди ж вони понеслися? Знову у трамвай?

Йому треба йти на урок музики, і він пішов без усякої охоти, хоч уроки музики ніколи не були йому тягарем. В його думках були лише двоє циганят: братик і сестричка!

Колись на день народження Миколці побажала його хресна, щоб він був таким добрим, як його небесний опікун, Отець Миколай, і завжди ділився з біднішими від себе. Він це побажання добре запам'ятав і старався час від часу так робити. І от ще була така нагода! Коли ж він ще побачить тих дітей? адже з лялькою у торбі ходити не буде! І раптом у сквері навпроти побачив їх на лавці. Вони «наминали» велику булку. Хлопчик відривав великі куски і прямо запихав сестричці в рот, а те, що вона не відкусила, одразу ж запихав собі.

Миколка підбіг до них, витягнув з кулька ляльку і без слів подав її малій. Дівча спочатку не брало, дивилось на брата, але той покивав головою і воно різко простягнуло руку і вхопило ляльку, відразу притуливши її до грудей.

Миколка не чекав на «дякую», він і так був щасливий. «Ну, мені вже пора», але циганята його не слухали, і навіть уже не дивились в його бік. За кілька кроків він почув з-за спини «спасібо», це голосно крикнув хлопчик, а за ним повторила і мала. Миколка йшов на урок підскакуючи і приспівуючи. В його душі було свято.

Віра МАРКОВИЧ

Дорослі, застановімося: А може наші діти також страждають, бажаючи мати ще братика чи сестричку...

Чудесне зцілення

Щосвята і щонеділі скликає церковний дзвін навколишніх парохіян до невеличкої церковці, що стоїть на горбочку на околиці старовинного Львова. Люди звикли до свого парохіа, а він так само звик до них. За час свого служіння у цій церковці отець Микола вже докладно вивчив, яке саме місце облюбував собі у храмі будь-хто з його парохіян. Стаючи до проповіді, отець-парохіа якось мимоволі відзначав, кого сьогодні не було на Службі Божій, і в серце закрадалась тривога: чому?

Поруч з іконою Пресвятої Богородиці, спершись на невеличкий престолік, завжди любила стояти пані Оля – старенька вчителька, котрій за довголітню вчительську практику довелося навчати чи не більшу половину присутніх у церкві. Багато-хто з них пригадує нині, як за комуністичних часів їхня вчителька у Великодню П'ятницю по одному, по два відпускала їх з уроку до церкви, щоб поцілувати Плащаницю. Вона завжди була доброю християнкою: як-не-як – дочка полеглого січового стрільця і внучка отця-каноніка Симеона, котрого часто згадує.

Та якось десь із рік тому, зустрівши свого парохіа, пані Оля стурбовано пожалілась:

– Прошу отця, вчепилася до мене якась біда. Вже майже нічого не бачу на праве око. Не можу навіть читати. Ходили ми з сином до лікаря, то він радить робити операцію. А я вже стара, тож чи витримаю? Та й з грошима тяжко... Але й страшно бути сліпою...

Праве око старенької вчительки дійсно виглядало як мертво: сльозилося, якось змінило колір, закисло.

Якось після литії, коли отець почав мирування, приступила до нього і пані Оля, попросивши помазати освяченим елеєм ще й її хворе око. Так тривало може з рік: як лиш у церкві служилась вечірня з литією, пані Оля підставляла до помазання і своє хворе око. На жаль, якогось покращання не відчувалося.

...Празник на парохії – завжди велична подія. Так було й цього разу. Парохіа запросив аж дев'ятьох священників: четверо з них служили при престолі, а решта – слухали сповідей. Пані Оля чомусь найбільше любила сповідатися перед своїм парохом, а тому сповідь відбула ще напередодні, перед Вечірнею. Сьогодні ж вона тільки запричащалася.

Закінчилася св. Літургія, і священники вийшли на церковне подвір'я, щоб освятити для людей воду. Пані Оля, звісно, залишилася у храмі, бо там один зі священників мирував людей.

– Прошу отця намастити мені ще око, – звернулася вона до священника. Той, вмочивши палець в освячений елеєм, щедро торкнувся ним хворого ока – та так, що воно цілком заплило елеєм. Напившись свяченої води, з тим вчителька і пішла додому. А хата ж поруч, через дорогу.

Минуло кілька днів. І ось одного разу, завваживши священника, пані Оля якось зовсім по-молодечому поспішила йому назустріч:

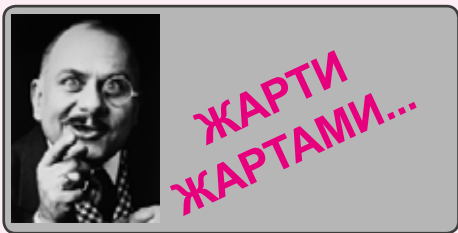
– Прошу отця, чудо! Сталося чудо! Я бачу на око! Це Матінка Божа мені допомогла! Я бачу однаково на обидві очі!..

Від храмового празника перейшов ще якийсь час, і отець-парохіа вирішив навідатися до старенької вчительки. На запитання ж про здоров'я вона почала почергово затуляти то праве, то ліве око, не перестаючи промовляти:

– Я бачу! Я можу читати. Матінко Божа, дякую Тобі!

Розчулений священник радів разом зі старенькою вчителькою, з її сином та невісткою, з дев'ятьма її онуками.

– Дякуйте за все Богові, – мовив він. – За вашу віру Господь учинив вам це чудесне оздоровлення. «Усе, чого проситимете з вірою, одержите», – саме так запевняв Христос. А Господь, як відомо, неправди не говорить. Отож, ваше зцілення – з вашої віри.

СЕРЕД ЗИМИ

Івасю, йди до хати, бо на дворі дуже зимно.

А як я піду до хати, то на дворі буде тепліше?

БАЖАННЯ УЧНЯ

Батько: Як будеш добре вчитися, то можеш від мене ждати чого тільки хочеш.

Малий Івась: Добре. Я не хотів би більше ходити до школи.

ЗАПІЗНИЛА СОВІСТЬ

Мама до сина, який зів все варення:

Скажи мені, дитино, чи совість не сказала тобі, що ти чиниш зле?

Так, мамо, сказала, але після того, як я вже все поїв.

ХТО НА КОГО ВВАЖАЄ

Хлопче, каже старший добродій до дитвака, що їсть яблука, вважай на хробаки!

Коли я їм яблука, то хробаки самі на себе повинні вважати.

ЗНАЮЧИЙ

Учитель: Івасю, кілька маємо частин світу?

Івась: Дві, прошу пана професора.

Учитель: Ов, а як то?

Івась: Той світ і другий світ.

НЕМА НЕБЕЗПЕКИ

Поклади молоток, Петрусю, бо можеш вдаритися у палець.

Не бійся, мамо, цвях тримає Марусю.

ПІСЛЯ СТРАШНОГО СУДУ

а в кінці всіх днів прийде день Страшного суду. Ну а ти, Васильку, що хочеш ще спитати?

Прошу отця, чи цей день буде вільний від науки?

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!

У квітні святкують ювілей:

40-річчя уродин - о. Юрій Воловецький (12.04)

40-річчя уродин - о. Ігор Маковський (13.04)

40-річчя уродин - о. Роман Небожук (20.04)

35-річчя уродин - о. Юрій Васьків (1.04)

35-річчя уродин - о. Юрій Шаламага (30.04)

30-річчя уродин - о. Микола Мандрик (10.04)

17. Що кажуть свідки Єгови про Воскресіння Ісуса Христа?

Свідки Єгови навчають, що Ісус Христос не воскрес, а просто перестав існувати. Вони твердять, що у воскресінні Христос ожив лише як дух, а Його тіло розпалось на окремі атоми і його просто не стало. Ми ж погляньмо на св. апостола Тому, котрий по воскресінні Ісуса Христа вложив свої пальці в рани Христового Тіла, промовляючи: «Господь мій і Бог мій!» (Ів. 20, 28) А крім того, ось як каже св. апостол Павло: «А як Христос не воскрес, то марна віра ваша, ви ще у гріхах ваших». (I Кор. 15, 17). Тож кому вірити: апостолам чи свідкам Єгови?

18. Чи вірять свідки Єгови у загальне воскресіння?

Якщо уважно читати Святе Письмо, ми не один раз знайдемо у ньому науку, що стосується загального воскресіння. Ось уже майже 2 тис. років християни щодня декларують свою віру у загальне воскресіння: «... очікую воскресіння мертвих, і життя будучого віку. Амінь» Свідки Єгови це категорично заперечують. Ми ж послухаймо, що каже св. апостол Павло: «...признаюсь в тому, що я (...) служу Богові батьків наших і вірую усьому, що написано в законі та пророків, маючи на Бога надію (...), що буде воскресіння праведних і неправедних». (Ді. 24, 14-15). Отож, хто говорить неправду: свідки Єгови чи св. апостол Павло?

19. Що говорять свідки Єгови про пекло?

Те, що пекло існує, свідки Єгови відкидають. Пекло, у їхньому розумінні це звичайний гріб, в якому ховають людину після смерті. Але подумаймо: поки людина

жива, тобто поки душа є в тілі, не можемо по-класти людини в гріб, бо лише померлих хоронимо. Отож у гріб кладемо лише тіло без душі. Тому, якщо гріб є пекло, як кажуть свідки Єгови, то вони просто заперечують слова Самого Ісуса Христа: «Не бійтеся тих, що вбивають тіло, душі ж убити не можуть; а бійтеся радше того, хто може погубити душу і тіло в пеклі (Мт 10, 28). Хто Богові перечить? Безумці.

20. Яка наука свідків Єгови про життя у вічності?

Свідки Єгови часто нам пропонують книжечку «Ви можете вічно жити на землі», в котрій демонструють малюночки із коментарями про те, як зможуть жити люди на землі, котрі стануть свідками Єгови. То є чисто людська фантазія, без всякої підстави. Хто може сьогодні знати, що буде у вічності, якщо читаємо в Святому Писанні: «Те, чого око не бачило й вухо не чуло, що на думку людині не спало, те наготував Бог тим, що Його люблять» (I Кор. 2,9). Отож, ця казочка свідків Єгови є просто висмоктана з пальця.

(далі буде)

Над випуском працювали:

головний редактор: о. Іван Галімурка,
заступник редактора: Вячеслав Чижевський,
літературний редактор: Святослав СМУК,
технічний редактор: Василь УРБАНОВИЧ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

79016, площа Кропивницького, 1,
церква св. Ольги і Єлизавети. тел. (0322)
233-40-73;
e-mail: meta_ugcc@yahoo.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Друк: Друкарня газети «Армія України»
Тираж: 5000
Замовл.